

וזה שאמרנו משקין בית השלחין בחול המועד, הוא:

בין להשקותה ממי מעיין שיצא בתחילה, שרק עתה החל לנבוע ועדיין לא חקק לעצמו דרך בקרקע.

בין מהמים של מעיין שלא יצא בתחילה,

אלא שכבר זמן רב החזיק דרך לעצמו.

והיינו, שיכול אדם לפתוח את אמת המים במקום שמגיעין אליה מי המעיין, בין מעין חדש ובין מעין ישן, כדי שמשם יימשכו המים לשה.

אבל, אין משקין את בית השלחין בחול

אולם המאירי בבית הבחירה [יח ב] כתב, שמלאכת הוצאה אינה אסורה כלל בחול המועד. [ויש לפרש טעמו, שהוצאה מלאכה גרועה היא. יעויין תוס' שבת ב].

ג. **המנחת חינוך** [שכג ב] מחדש, שלדעת האוסרים מן התורה, יש לאסור בו גם כן תחומין [של י"ב מיל], ושביית בהמתו, ומחמר, על כל פנים להסוכרים שביום טוב אסורים דברים אלו מן התורה, עיין רש"י חגיגה [יז ב] ותוס' שם, לענין תחומין, ואו"ח רמו ג, לענין שביית בהמתו. ועיין עוד בביאור הלכה [תקלו א].

ד. **המגן אברהם** [תקלח ב] כתב, שלדעת האוסרים מלאכת חול המועד מן התורה, אזי כשעשה מלאכה באיסור, יש לאסור ההנאה ממנה, וכמו לענין מלאכת שבת, כמבואר באו"ח [שיח]. ויעויין בבית מאיר שנחלק עליו ומתיר לגמרי. אולם כדברי המגן אברהם מבואר בחידושי הריטב"א [לקמן י ב]. [ועיין בשמירת שבת כהלכתה [סח הע' מה] בשם הגרש"ז אויערבך, שמכל מקום, במועד עצמו אסור לכל ליהנות ממלאכה הנעשית במזיד, אפילו לדברי האוסרים מלאכת חול המועד מדרבנן, שהרי אף לענין שבת אנו נוקטים, שאם עשה בו מלאכה מדרבנן במזיד, אסור אף לאחרים, על כל פנים בו ביום].

ויעויין בתוס' לקמן [יט א ד"ה רבי יוסי] שדנו לענין הנחת תפילין בחול המועד, ונראה מדבריהם, שאם אסור במלאכה מן התורה, הדבר פשוט שאין מניחין בו. וכן הביא הרדב"ז [אלף

פב] ממשכות הרשב"א.

והתוס' והרא"ש כתבו להוכיח כסברתם, ממה שמבואר לקמן, שהתירו דבר האבד ומי שאין לו מה לאכול, והיכן מצאנו בתורה יום שמותר בקצת מלאכות, ובהכרח שאין האיסור אלא מדבריהם. **והטורי אבן** [אבני מילואים חגיגה שם] השיג על ראייה זו, שהרי שנינו בגמרא שם, שהכתוב מסר לחכמים לקבוע איזו מלאכה מותרת בחול המועד ואיזו אסורה, ואם כן חכמים ברובם דעתם הכריעו, שמלאכת דבר האבד מותרת היא, ועוד, שהרי ביום טוב גם כן מצאנו שהתירה התורה מלאכה לצורך אוכל נפש, ולא נאסרו כל המלאכות.

ולכאורה יש לבאר שכונת התוספות כך היא, שבאמת ממה שהתירו מלאכה לצורך המועד, אין להוכיח כלל שעיקר איסור המלאכה הוא מדרבנן, שהרי מסר הכתוב לחכמים, וכנ"ל, אולם זהו דוקא לענין צורך המועד, שבו יש חילוק בעצם הגדרת המלאכה, בין כשעושה לצורך המועד לכשעושה שלא לצורך המועד [וכמו שיש חילוק ביום טוב בין מלאכה גמורה שהיא נקראת "מלאכת עבודה", למלאכת אוכל נפש, עיין ברמב"ן ויקרא [יג ח], מה שאין כן החילוק שבין דבר האבד לדבר שאינו אבד, שאינו שינוי בעצם הגדרת המלאכה, שהרי בשניהם עושה הוא את המלאכה שלא לצורך המועד, אלא שמפני ההפסד, או כדי שיהיה לו לאכול, התירו לו לעשות מלאכה, ודבר זה לא מצאנו דוגמתו ביום טוב, ולכן כתבו התוס'